

Jan Neruda

Hřbitovní kvítí

Jan Neruda

Hřbitovní kvítí

«Public Domain»

Neruda J.

Hřbitovní kvítí / J. Neruda — «Public Domain»,

Содержание

I.	7
II.	8
III.	9
IV.	10
V.	11
VI.	12
Конец ознакомительного фрагмента.	13

Jan Neruda

Hřbitovní kvítí

*Památce časně zemřelého přítele svého,
nezapomenutelnému*

ANTONÍNŮ TOLLMANNOVI

Věnuje BÁSNÍK

*Der hat's wahrhaftig als Poet
nicht hoch hinausgetrieben,
in dessen Lie dern mehr nicht steht
als er hineingeschrieben.*

EM. GEIBEL

Na pahorku leží pole chudé –
ostrov v časů proudu – málo znáno,
jako skříně skvostné na poklady
čtyřmi bílými zdmi obeháno.
Vrata jako zámek zrezavělý,
povrch zbořené a zpustlé sady –
nesáhne zde ovšem žádná drzá
ruka uložené na poklady.
Noha spěla má k těm chudým rovům
poutcova jak k hrobu spasitele,
bych zřel místo, čtvrtá zim kde stlala
sabatový šat svůj na přítele.
Zelená se tráva po hřbitově.
Snad jí našilo zde ptactvo zpěvné?
Naděje spíš že to pohrobené
zase vzešly, by snad bylo zjevné.
Červená se kvítí po hřbitově.
Snad ho sázela zde lidská ruka?
Ba spíš myslím, že to pohrobená
láska jest i její drahá muka.
Však i zažloutlé zde bejlí hnusné
porodila v bolu země pustá, –
aj ta podoba zlých vášní jistě,
ta z tvých prsou, bratře, nevyrůstá.
Ticho – jako ráno v dálném poli,
kdesi jenom o kov hruda zvoní, –
aj to stařec, – opřen o lopatu
k zemi shrblá záda pracně kloní.
„Nevíš, kde zde přítel leží?“ – „Čím byl?“
„Čím měl býti, blázne, – člověkem!“
„A jak umřel?“ – „Puklo mu jen srdce,
že mu oplatila lásku nevděkem!“
„A kdy skonal?“ – „Není dávno tomu!“
„Kde by asi ležel, nevím víc;

neboť věřte, kterým srdce puklo,
že jich leží tuto na tisíc.“
Porodila rosa kvítek malý
po zářivém slunci prahnoucí –
duch tvůj jarý zrodil ideály
mile čistou myslí vanoucí.
Zahrálo si slunce ranním květem,
a již kvítek slabou hlavu kloní –
a tvé oko nad zbořeným světem
ideálů hořkou slzu roní.
Co květ toužil, přece vyplněno –
políbením slunce uvadnul –
tobě osud dal však jiné věno –
snové prchli, ty jsi uchřadnul.
Byl jsi chůd – však bujní tvoji snové
nasykali po cestách tvých zlato;
však že zlato sypali ti snové,
nedal svět ti ani chleba za to.
Nebyls krásným – chtěls však dobýti si
od dívčiny marné věrnou lásku;
přišel jiný, pustil jsi se v závod,
pustil jsi se v závod – prohráls sázku.
Zval tě osud k nešťastníků kvasu;
sotva vyřknul slova neblahá
(abys slušně obstál při hostině),
počal svlíkat tebe do naha.
Upletl i věnec krásný z blínu,
položil ho tobě na čelo,
pak tě v sál uvedl, nad nímž slovo
„bída“ v hadů kruhu šumělo.
Kolem stolu živé kostry stály,
stolem jim zde hlad byl mořivý,
hudba k tomu kvasu skočnou hrála –
nešťastných to stenot jizlivý.
A když přesycen byls lahůdkami,
umdlen plesem tmavé do noci,
tu tě uložili v měkké lože,
v lože, kteréž sloulo „nemocí“.
Líhávali na jednom jsme loži
a tys horlil pro mou netečnost,
kdežto bažit po tvých ideálech
vadila mně pouhá skutečnost.
A ta skutečnost již shromáždila
tisícerých v krátkém žití bolů,
srdce vadne, brzo, nejspíš brzo
poležíme sobě opět spolu.

I.

*Denn alle Poesie ist tiefes Klagen,
ist des gefangnen Adlers Flügelschlagen,
ein Wächterauf schrei bei des Morgens Grauen,
sie stirbt, wenn wir des Lichts Erfüllung schauen.*

*Wenn diese Erde einst ihr Pfingstfest feiert,
dann singt die Poesie ihr letztes Lied.*

Alfred Meissner

Jaký bujný ples na živém stromu!
Každý lístek k jinému lne pólu;
o Dušičkách ale všechny dole
kolem stromu leží klidně spolu.
Bujná zeleň zjara v listech skví se,
života jarého obraz věrný;
o Dušičkách ale dávno vryla
na každý list smrt svůj obraz černý.

II.

O Dušičkách na hřbitově větřík
vesele si s lidmi zahrává,
radostí snad, že to množství lidstva
pro hřbitov už zase dozrává.
Náhlý vánek oči tobě klíží,
snad to matčin prach tě uspává,
neb co upomínka na hry dětské
bratrův popel s tebou pohrává.

III.

O Dušičkách ročně konají se
u zemřelých drahých návštěvy,
a kdo nezná živých žádných přátel,
u mrtvých tu sobě uleví. –
Skvostná krypta světly ozářená,
kolem lůza v čilém hemžení,
vždyť tu paní černě přioděná
grošem platí jejich modlení. –
U šachty zas malý hošík s sestrou
menší klečí jako přikován,
vždyť zde někde pod tou zpustlou hlinou
otec jejich leží pochován.
Ze dvou kusů dřeva shnilé rakvi
neuměle křížek zrobili
a – by hříčku měla dětská mysl –
lojové kus svíce dobyli.

IV.

Nač zde sklonných vrbin u ohradě
dóm ten pyšný jesti zbudován?
Snad že nový sad na mrtvých sadě
národa svěcencům věnován?
Ó ten stan si pýcha zbudovala,
tlíti lakota chce pospolu,
žene zdi, by čistou zachovala
dávno znečištěnou mrtvolu.
Však i chudoba ta povždy kletá
v smrti věrnou značí rodinu –
hrobník kina v dlouhou šachtu metá
zlopověstnou bídnou chudinu.

V.

Bleskovodům společenských bouří,
mučedníkům našich osudů
v směšnou odplatu pak bratři zdarma
ustelou společnou pod hrudu.
Ó kéž byste místo toho lidu
v šachtu stlali jeho chudobu,
nezaslouženou tu jeho bídu,
bolestnou tu hladu porobu.

VI.

Mnozí chválili, že zpívám o chudobě,
že mou píseň soucit pravý znamená, –
lehko zpívá pouta, kdo sám u porobě,
koho chladně zeď snad střeží kamenná.
Znám ten věčný boj, jenž před svítáním začne,
který neukončí se snad za šera,
v kolébce jež vzbudí žití ráno lačné,
který v žití přešlém nemře zvečera.
Boj ten denní o chléb s brannou skutečností,
lup kde vítězi píd' změří dítěte,
doufání vždy nové v milost budoucnosti,
nadějí smrt náhlou v plném rozkvěte.
Z věnce, který z idejí si mladost svila,
každý den v hrob lístek umí pohřbíti,
dnové, lístky prchnou – hlína dešť ten vpila –
živils se, bys mohl jednou umříti.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.